

İŞSİZ EŞYALAR DEPOSU

Terastan bakıldığında bulutlar, elini uzatsan dokunacakmış kadar yakın, deniz ise ta uzaklarda ince bir çizgi gibi görünürdü.

Çatısız evlerin çok olduğu, Muğla yakınlarında bir kasabada çocuklar yeşilliklerin arasında oynar, üzerine bastıkları toprağı aileden, akrabadan sayarlardı. Evler birbirine yakın, komşular ise bir pencere kadar uzaktaydı.

İki katlı, içten merdivenli, beyaz boyalı evlerden birinde Desen, evin küçük kızı her sabah uyanınca yaptığı gibi yine terasa çıkmış, bir sandalyeyi duvarlardan birine dayamıştı. Bu kez ne dışarıyı seyrediyor ne ağaçları ne de kuşları gözlüyordu. Sandalyenin üzerine çıkmış öylece duruyor, gözünü gri duvarlardan alamıyordu. Kollarını iki yana açıyor, küçük ellerini duvarın üzerinde gezdiriyordu. Arada bir sandalyeden aşağı zıplıyor, olduğu yerden duvarın en tepesine uzanmaya çalışıyor, kendince ölçüp biçiyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu hemen arkasında duran ablası Saye.

“Terasın duvarları,” dedi Desen, “hem gri hem de bomboş!”

“Kime ne?” dedi Saye. “Bunlar hep öyle olur.”

“Bizimkiler böyle olmasa ya,” dedi Desen de. Başını yana eğmiş, duvara öylece bakıyordu. Sanki en sevdiği arkadaşından uzun zamandır haber alamıyordu...

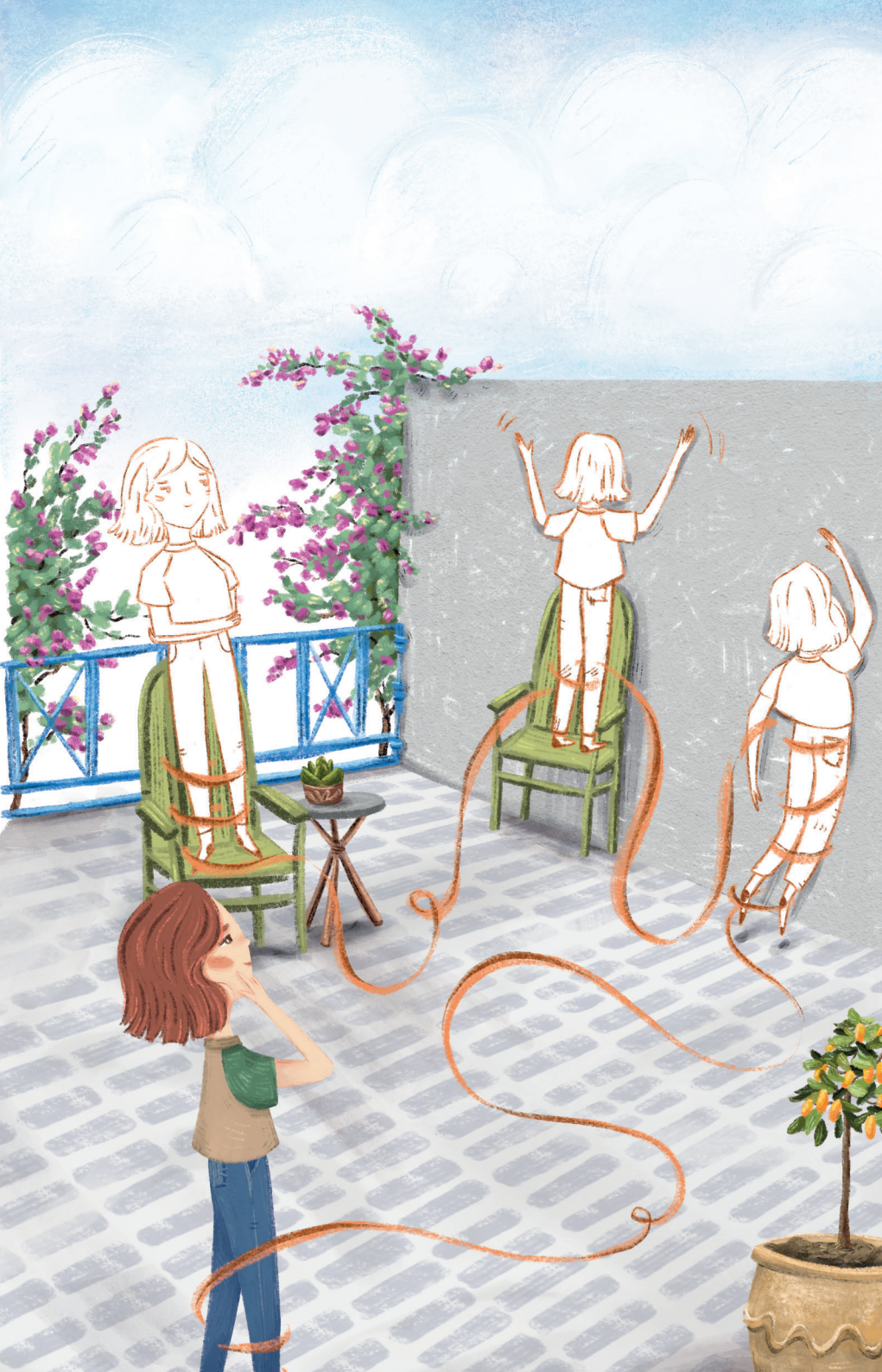
“Bari bunlar renksiz kalmasın!”

Ablasının “Nedenmiş?” dediğini bile duymadan terasın merdivenlerinden hızla aşağıya koştu. Annesine, badana yapmak için kullandıkları boya sordu. Ardından “Tabii ya!” diyerek sorusunu kendi yanıtladı, “Bahçedeki depoya koymuşsunuzdur!”

Desen, arkasından kovalayan varmışçasına koşarak evden çıktı. Dosdoğru arka bahçeye yöneldi. Tek başına duran, tahta kapılı küçük depoya ulaşması pek de uzun sürmedi. Dizlerinin üzerine eğilerek biraz soluklandı. Yavaşça başını kaldırarak, “Kullanılmayan eşyalar kalesi...” dedi kendi kendine. “Aradıklarım buradadır.” Bir dedektif gibi parmağını salladı. “Kesin!”

Kilidi olmayan tahta kapıyı araladı. Birkaç ay önce evde yapılan badana dan arta kalan boya kovalarını aramaya başladı. Penceresiz deponun loş ışığında neredeyse el yordamıyla ilerliyor, her bir eşyaya tek tek dokunuyordu. “Bu değil, bu hiç değil,” diyerek kapağı kapalı boya kutuları

arıyordu. Ne çok eşya vardı. Bebek arabası, bebek yatağı, hatta eline küçük bir çingirak bile gelmişti. “Bunları neden burada tutuyoruz ki!” dedi kendi kendine. Başka birine verebilirdik. Ardından, “Neyse, bunu sonra düşünürüm,” dedi ve boyaları aramaya devam etti. Ayağı büyük plastik bir kovaya çarpınca durdu. Olduğu yerde hafifçe eğilerek hemen önündeki kovayı incelemeye başladı. Kapağı, yapıştığı yerden zor da olsa araladı. Önce kokuyu içine çekti, sonra parmağını içine daldırdı. Çok geçmeden, “Bu biir...” diye bağırdı. “Beyaz boya!”

Kovayı yerden kaldırmadan sapından çekerek deponun kapısına kadar sürükledi. Kaldığı yerden devam etmek üzere tekrar içeri girdi.

Tek bir renk yetmezdi ki. Aklında ağaçların, kuşların, güneşin, denizin rengi vardı. Yalnızca beyaz boyayla gün boyu kurduğu hayaller yarım kalır, gözünün önünde dönüp duran onca resim duvarları süsleyemezdi.

“Ben bir renk dedektörüyüm!” diyerek güldü kendi kendine. “Sarıları izler, mavileri kaçırmam...Kırmızılarını uzaktan bile ayırt ederim...Lay lay lom...” Desen, kendini oracıkta uydurduğu şarkıya kaptırmış, depoda gördüğü her kutunun kapağını açmaya başlamıştı. Eşyaların arasından geçiyor, “Morlar... Yeşiller... Neredesiniz?” diye bağıırıyordu. Zamanı unutmuş, depoya gireni bile fark etmemişti. Kuzeni Efe, “Burada ne arıyorsun?” diye sorunca olduğu yerde kaldı. “Korkuttun ya!” diyerek derin bir nefes aldı. Elindeki plastik meyve kasasını yavaşça aldığı yere koyarak gözleriyle etrafı kolaçan etmeye devam etti. “İşsiz kalmış bazı eşyaları

arıyorum da.”

“Fazlalıkları yani,” dedi Efe. “İlla süslü laflar kullanacaksın.”

Desen gülümsedi, eliyle işaret ederek, “Gelsene,” dedi. “Yardım et! Birkaç rengin peşindeyim de!”

Efe de ona katılarak kapıdan gelen ışık yardımıyla boya kovalarını aramaya başladı. Renk dedektörü lafını saçma bulsa da her defasında bazı eşyaların yanına gitmeden önce, “Sinyal alıyorum... Orada bir renk olabilir,” diye sesleniyordu. Dedektörlük işini sevmeye başlamıştı.

Çok geçmeden kırık bir masanın altından yarım kova mavi, az biraz sarı ve biraz da kahverengi boya buldular.

“Yeşil de olsaydı keşke,” dedi Efe. “En sevdiğim renk.”

“O kolay,” dedi Desen, boya kutularına sarılacak gibiydi. Yanlarına çömelmişti, neredeyse onlarla aynı boydaydı. “Bir iki rengi karıştırır, yeşili elde ederim.”

“Sahi mi?”

“Evet.”

Efe kuzenine baktı, “San-ki...” dedi, “Picasso en yakın arkadaşın!”

“Keşke olsaydı, eminim o da renklerin yalnızca gö-ründükleri kadar olmadığını söylerdi.”

Konu kapanmıştı, artık boyaları nasıl taşıyacaklarını düşünmeleri gerekiyor-

du. Plastik kovalar onlar için çok ağır, terasa çıkan merdivenler de sanki Everest dağıydı!

“El arabası!” diye bağırdı Efe. “Onu alıp gelirim tek tek götüreceğimize hepsini birden taşırız.”

Desen, boyaların başında beklerken Efe, evlerine koşarak bahçedeki üç tekerlekli, tahta saplı el arabasını aldı. Arkasından iterek, bir sağa bir sola yatan arabayı deponun önüne kadar getirdi.

“Gelirken gördüm,” dedi Desen, “arabayı boşken bile deviriyordun.”

“Hıh,” dedi Efe de. Omzunu kaldırdı, “Sana öyle gelmiş.”

Desen, boya kutularından birini sapından tutarak kaldırmaya çalışsa da plastik kova yerinden bile kıpırdamadı. “İkimiz aynı anda tutarsak,” dedi, “o zaman arabanın içine koyabiliriz.”

Dört küçük el kovanın sapına yapışınca, onu dizlerine kadar kaldırdılar. Ancak güçleri yetmeyince tekrar aynı yere koydular. “Az daha boyayı dökecektik,” dedi Desen. “Böyle olmaz.”

“Nasıl olur peki?”

“Bunun da bir matematiği var!”

Efe kollarını iki yana açarak, “Ne o? Şimdi de Arşimet’in arkadaşı mı oldun?”

“Yok, kaldıracı keşfetmiyoruz ama yine de bir fikrim var. Sapı tutarken ellerimizi aynı açıda tutalım.”

Desen, kova sapının üzerinde denemeler yaparak kaldırırken tutmaları gereken yerleri gösterdi. Kovanın yana devrilmemesi için orta kısmı boş bıraktılar. Bir santim bile

sapmayacak şekilde, eşit uzaklıklardan sapı tutarak zor da olsa ilk kovayı yerine koydular. Zor olan birinciyi kaldırmaktı, diğerleri için artık deneyimli sayılırlardı. Ellerini aynı şekilde sapın üzerine koyarak her birini arabanın tepsi kısmına yerleştirdiler.

“Bundan sonrası benim işim,” dedi Efe arabanın arkasına geçerek. El arabasını getirdiği gibi götürmek için arabanın kollarını sıkıca tuttu. Tüm gücüyle arabayı itti. Ne yazık ki öndeki tekerlek bile yerinden oynamadı.

“Birimizin gücü yetmez ki,” dedi Desen de. Hemen yanında duruyordu. “Beraber denemeliyiz!”

Efe bu kez konuşmadan yana çekildi. “Gel de sen dene,” der gibiydi. “İkimiz birden,” dedi Desen, “bir kolun ucunu sen iki elinle tut, diğerini de ben!”

“Doğru ya,” dedi Efe. Bu defa konuşmadan duramadı. “Aramızda bir fizikçi var!”

Desen gülümseyerek el arabasının bir kolunu iki eliyle birden sıkıca tuttu. Efe de onun gibi yaptı ve aynı anda yüklendiler. El arabası olduğu yerden kıpırdayarak beton zemin üzerinde ilerlemeye başladı. Yavaştı, ama gidiyordu ya gerisi çok da önemli değildi.

Eve girince terasa çıkan merdivenlerin önünde durup birbirlerine baktılar. “Bu araba uçmadığına göre,” dedi Efe, “bunları yukarı biz taşıyacağız!”

Desen, bir taş basamaklara bir de kovalara baktı. “Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden...” diye mırıldandı.

“Şiiri bırak da...” dedi Efe. “Boyaları nasıl çıkaracağız? Onu düşünelim!”